

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

หนังสือ

- จำปี โสคติพันธุ์. (2548). **หลักความรับผิดชอบก่อนสัญญา**. กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- ชาญชัย แสวงศักดิ์. (2548). **คำอธิบายกฎหมายจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง**
กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- ชาญชัย แสวงศักดิ์ และ มานิตย์ วงศ์เสรี. (2541). **ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับนิติกรรมทางปกครอง
และสัญญาทางปกครอง**. กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- นันทวัฒน์ บรมานันท์. (2544). **หลักกฎหมายปกครองเกี่ยวกับบริการสาธารณะ**
กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- _____. (2546). **สัญญาทางปกครอง**. กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- _____. (2547). **หลักพื้นฐานกฎหมายปกครองฝรั่งเศส**. กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- บุบผา อัครพิมาน. (2545). **สัญญาทางปกครอง: แนวคิด และหลักกฎหมายของฝรั่งเศส และ
ของไทย**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มานิตย์ วงศ์เสรี. (2546). **หลักกฎหมายว่าด้วยสัญญาทางปกครองของประเทศเยอรมัน**.
กรุงเทพฯ: บพิธการพิมพ์.
- วรเจตน์ ภาคีรัตน์. (2549). **หลักการพื้นฐานของกฎหมายปกครอง และการกระทำทางปกครอง**
(พิมพ์ครั้งที่3). กรุงเทพฯ: วิญญูชน.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาระบบราชการ. (2552). **รวมกฎหมายการบริหารราชการแผ่นดิน**.
กรุงเทพฯ: วิชั่น พรินท์ แอนด์ มีเดีย.

บทความ

- กมลชัย รัตนสกววงศ์. (2541, ธันวาคม). “ความพยายามในการนำแนวความคิดและหลักกฎหมาย
เกี่ยวกับสัญญาทางปกครองของต่างประเทศมาใช้บังคับในประเทศไทยในภาพรวม.”
กฎหมายปกครอง, 17, 3. หน้า 14-38.

- บวรศักดิ์ อุวรรณโณ. (2529). “สัญญาทางปกครองฝรั่งเศส.” **กฎหมายปกครอง, 5**.
หน้า 104 - 107.
- โกคิน พลกุล. (2547, มกราคม-เมษายน). “สัญญาทางปกครองในกฎหมายไทย.”
ศาลปกครอง, 4, 1. หน้า 19-77.
- วรเจตน์ ภาคีรัตน์. (2542, มิถุนายน). “ข้อความคิดพื้นฐานเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองในระบบ
กฎหมายเยอรมัน.” **นิติศาสตร์, 29, 2**. หน้า 262-276.
- Jean-Claude Venezia. (2546, มกราคม-เมษายน). “สัญญาทางปกครอง.” **ศาลปกครอง, 3, 1**.
หน้า 38-47.
- M. Philippe Turguet de Beauregard. (2542, เมษายน). “สัญญาทางปกครองและสัญญาจัดซื้อ
จัดจ้าง.” **กฎหมายปกครอง, 18, 1**. หน้า 1-21.

วิทยานิพนธ์

- ชวลิต เสวตสุด. (2547). **สัญญาของฝ่ายปกครองในระบบกฎหมายคอมมอนลอว์: ศึกษากรณี
กฎหมายสหรัฐอเมริกาและอังกฤษเปรียบเทียบกับระบบกฎหมายไทย**.
วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต คณะนิติศาสตร์. กรุงเทพฯ:
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- รัตติ สุนทรวราภาส. (2547). **ขอบเขตของสัญญาทางปกครองตามพระราชบัญญัติจัดตั้ง
ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542**. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต
สาขาวิชานิติศาสตร์. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

รายงานการวิจัย

- จันทจิรา เอี่ยมมยุรา และ วรเจตน์ ภาคีรัตน์. (2549). **วิเคราะห์คำพิพากษาคดีปกครองของศาล
ปกครองต่างประเทศ** (รายงานการวิจัยสถาบันวิจัยและให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ เสนอต่อสำนักงานศาลปกครอง). กรุงเทพฯ
- บวรศักดิ์ อุวรรณโณ, เข็มชัย ชูติวงศ์, บุญอนันต์ วรรณพานิชย์, กฤษณ์ วสินนท์ และ
บรรเจิด สิงคะเนติ. (2547). **คดีปกครองที่เกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง**
(รายงานการวิจัยเสนอต่อสถาบันพระปกเกล้าร่วมกับสำนักงานศาลปกครอง).
กรุงเทพฯ

บริษัทที่ปรึกษากฎหมายสากล. (2547). **สัญญาทางปกครองของประเทศสหรัฐอเมริกา.**

(รายงานการวิจัยเสนอต่อคณะกรรมการกฤษฎีกา). กรุงเทพฯ

ประสาธ พงษ์สุวรรณ, ตริทศ นิโครธางกูร และบุปผา อัครพิมาน. (2545). **สัญญาทางปกครอง**

ของประเทศฝรั่งเศส (รายงานการวิจัยเสนอต่อสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา).

กรุงเทพฯ

มานิตย์ วงศ์เสรี และวรเจตน์ ภาศิริรัตน์. (2546). **สัญญาทางปกครองของประเทศเยอรมัน**

(รายงานการวิจัยเสนอต่อสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา). กรุงเทพฯ: ผู้แต่ง.

สุรพล นิติไกรพจน์ และคณะ. (2545). **หลักกฎหมายปกครองฝรั่งเศส** (รายงานการวิจัย

สถาบันวิจัย และให้คำปรึกษาแห่งมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์เสนอต่อสำนักงาน

ศาลปกครอง). กรุงเทพฯ

เอกสารอื่นๆ

พนม เขียมประยูร. (2532). **สัมปทานบริการสาธารณะ.** (เอกสารประกอบการอบรมนิติกร

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา)

ภาคผนวก

รายงานกระบวนการพิจารณา

คดีหมายเลขคำที่ 16374/2536

คดีหมายเลขแดงที่ ..../25...

ศาลแพ่ง

วันที่ 31 เดือน สิงหาคม พุทธศักราช 2536

ความแพ่ง

การทางพิเศษแห่งประเทศไทย

โจทก์

ระหว่าง

บริษัททางด่วนกรุงเทพ จำกัด

จำเลย

คำสั่ง

พิเคราะห์แล้วได้ความจากคำเบิกความของ นายสุขวิช รังสิตพล ผู้ว่าการทางพิเศษ พยานโจทก์ว่าทางด่วนชั้นที่ 2 ตามฟ็องที่ตกลงให้จำเลยสร้างนั้นส่วนแรกสร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ตามสัญญาและ โจทก์ได้ให้วิศวกรของ โจทก์ตรวจสอบความปลอดภัยในการใช้แล้ว ปรากฏว่ามีความปลอดภัยและได้มาตรฐานใช้การได้ซึ่งตามสัญญาเอกสารหมายเลข จ.2 ข้อ 10 จำเลยมีหน้าที่ต้องทำ หนังสือแจ้งวิศวกรอิสระว่า ทางดังกล่าวสามารถเปิดใช้การได้แล้วแต่จำเลยไม่ทำหนังสือแจ้ง วิศวกรอิสระและนำสิ่งกีดขวางทางขึ้น-ลงทางด่วนอันเป็นการไม่ปฏิบัติตามสัญญาเป็นเหตุให้ไม่สามารถเปิดใช้ทางด่วนชั้นที่ 2 ตามฟ็องได้ทำให้ประชาชนซึ่งประสบปัญหาการจราจรถึงขั้นวิกฤต ได้รับความเดือดร้อนอย่างยิ่งและมีประชาชนเป็นจำนวนมากออกหนังสือนัดหมายชุมนุมในวันที่ 2 กันยายน 2536 เพื่อทำลายสิ่งกีดขวางและเปิดใช้ทางด่วนโดยไม่เสียค่าผ่านทางหากจำเลยไม่เปิดให้มีการใช้ทางด่วนดังกล่าว ซึ่งหากเกิดเหตุการณ์เช่นนั้นขึ้นก็จะเกิดความวุ่นวายในบ้านเมืองได้ความ เช่นนี้เห็นว่ากรณีมีเหตุฉุกเฉินที่จะนำวิธีการชั่วคราวก่อนพิพากษาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณา ความแพ่งมาตรา 254(2), 255 , 257 และ 267 มาใช้บังคับ ฉะนั้นจึงมีคำสั่งให้จำเลยมีหนังสือแจ้ง วิศวกรอิสระว่า ทางด่วนชั้นที่ 2 ที่ก่อสร้างแล้วเสร็จสามารถเปิดใช้การได้ตามเงื่อนไขของสัญญา ข้อ 10 เอกสารหมายเลข จ.2 มิฉะนั้นให้ถือคำพิพากษาแทนการเจตนา และให้จำเลยรื้อถอนสิ่งกีดขวาง บริเวณทางขึ้น-ลงบริเวณถนนพระรามที่ 9 ส่วนค่าผ่านทางนั้นให้เป็นไปตามประกาศของ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษา ลงวันที่ 27 สิงหาคม 2536 ทั้งนี้โดยให้จำเลยดำเนินการให้เสร็จสิ้นภายในวันที่ 1 กันยายน 2536 เวลา 15.00 นาฬิกา หมายตั้ง จำศาลแพ่งเป็นเจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการตามคำสั่งศาลในกรณีที่จำเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งนี้ โดยให้เจ้าหน้าที่ของ โจทก์เป็นผู้ช่วยเหลือเจ้าพนักงานบังคับคดีดำเนินการดังกล่าว โดยให้ ดำเนินการภายหลังพระอาทิตย์ตกได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 279 วรรค หนึ่งและให้โจทก์นำเจ้าพนักงานศาล ไปส่งคำสั่งให้จำเลยทราบวันนี้ ไม่มีผู้รับ โดยขอให้ปิดและ

เห็นว่าเป็นกรณีเร่งด่วนอาศัยอำนาจตามความในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 23 จึงให้ยื่นระยะเวลาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 79 วรรคสอง เป็นให้มีผลทันทีที่ปิดหมายและเนื่องจากเป็นกรณีที่ต้องดำเนินการบังคับ โดยเร่งด่วนจึงให้ดำเนินการหลังพระอาทิตย์ตกได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 279 วรรคหนึ่ง

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ 45/2548

วันที่ 21 ธันวาคม 2548

เรื่อง เขตอำนาจศาลเกี่ยวกับพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง (4)

ศาลจังหวัดสุราษฎร์ธานี (สมุข)

ระหว่าง

ศาลปกครองนครศรีธรรมราช

การส่งเรื่องต่อคณะกรรมการ

ศาลจังหวัดสุราษฎร์ธานี (สมุข) โดยสำนักงานศาลยุติธรรมส่งเรื่องให้คณะกรรมการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลวินิจฉัยชี้ขาดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 มาตรา 10 วรรคหนึ่ง (3) ซึ่งเป็นกรณีคู่ความฝ่ายที่ถูกฟ้องโต้แย้งเขตอำนาจศาลที่รับฟ้องคดี และศาลที่ส่งความเห็น และศาลที่รับความเห็นมีความเห็นแตกต่างกันในเรื่องเขตอำนาจศาลในคดีนั้น

ข้อเท็จจริงในคดี

เมื่อวันที่ 8 เมษายน 2547 บริษัท เอ็น.แอล.ซี.อินเตอร์เนชันแนล(ประเทศไทย) จำกัด ที่ 1 ห้างหุ้นส่วนจำกัด เอลิมการก่อสร้าง ที่ 2 เป็นโจทก์ยื่นฟ้อง เทศบาลตำบลเกาะสมุย จำกัด ต่อศาลจังหวัดสุราษฎร์ธานี(สมุข) เป็นคดีแพ่งหมายเลขคำที่ 60/2547 ความว่า เมื่อวันที่ 10 มีนาคม 2546 จำเลยได้ทำสัญญาว่าจ้าง โจทก์ที่ 1 และที่ 2 ในฐานะกิจการร่วมค้า ให้ทำงานก่อสร้างปรับปรุงท่าเรือท่องเที่ยวบนเกาะสมุย (ท่าเรือเล็กและท่าเรือยอร์ช) ณ บ้านบางรักษ์ หมู่ 4 ตำบลบ่อผุด อำเภอเกาะสมุย จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามสัญญาจ้างเลขที่ 20/2546 ลงวันที่ 10 มีนาคม 2546 โดยต้องทำการก่อสร้างท่าเทียบเรือพร้อมลานอเนกประสงค์ อาคารสำนักงาน จำนวน 1 หลัง อาคารพักนักท่องเที่ยว จำนวน 2 หลัง และปรับปรุงภูมิทัศน์และลานจอดรถและติดตั้งไฟแสงสว่างกับระบบไฟฟ้า ตกลงจ่ายค่าจ้างรวม 9 งวด เป็นเงิน 26,947,000 บาท กำหนดแล้วเสร็จภายในวันที่ 25 กันยายน 2546 และมีข้อตกลงว่าจำเลยมีสิทธิที่จะสั่งให้โจทก์ทั้งสองทำงานพิเศษ ซึ่งไม่ได้แสดงไว้หรือรวมอยู่ในเอกสารสัญญา รวมทั้งสั่งให้โจทก์ทั้งสองเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขรูปแบบและข้อกำหนดต่างๆ ในสัญญาดังกล่าวด้วย ภายหลังจากทำสัญญาแล้วมีปัญหาและอุปสรรคในการก่อสร้างเกิดขึ้นมากมายอันมิใช่ความผิดของโจทก์ทั้งสอง กล่าวคือ จำเลยไม่ส่งมอบพื้นที่ก่อสร้างให้โจทก์ทั้งสองเข้าทำการก่อสร้างตามกำหนด จำเลยสั่งให้โจทก์ทั้งสองหยุดการก่อสร้างโดยอ้างว่าป็นจัน

ซึ่งใช้ในการก่อสร้างกีดขวางการร่อนลงของอากาศยานของสนามบินเกาะสมุย จำเลยเปลี่ยนแบบพื้น โดยมีได้กำหนดราคาใหม่ให้โจทก์ทั้งสอง และแบบที่ใช้ก่อสร้างขัดแย้งกันเอง ซึ่งโจทก์ทั้งสองขออนุมัติก่อสร้างตามแบบที่ถูกต้อง แต่จำเลยเพิกเฉย โจทก์ทั้งสองจึงมีหนังสือขอให้กำหนดความชัดเจนเกี่ยวกับแบบกำหนดอัตราและราคาสำหรับงานที่จำเลยสั่งเปลี่ยนพื้นผิวดินไปจากแบบ และให้ขยายระยะเวลาก่อสร้างออกไปอีก 6 เดือน นับตั้งแต่วันที่ฟ้องคดีในเรื่องต่างๆ โดยให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน 7 วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือ หากจำเลยไม่ปฏิบัติตามก็ให้จำเลยชดใช้เงินสำหรับงานที่โจทก์เตรียมการไปแล้วให้แก่โจทก์ทั้งสอง จำนวน 15,000,000 บาท ไม่เช่นนั้นก็คือเอาหนังสือดังกล่าวเป็นการบอกเลิกสัญญา แต่จำเลยเพิกเฉย การกระทำดังกล่าวของจำเลยจึงถือว่ามีสัญญาเลิกกันเพราะความผิดของจำเลยทำให้โจทก์ทั้งสองได้รับความเสียหาย จึงฟ้องเรียกค่าเสียหายจากจำเลยเป็นเงินรวม 15,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ

จำเลยให้การว่า โจทก์ทั้งสองไม่มีอำนาจฟ้อง จำเลยได้มอบพื้นที่ให้โจทก์ทั้งสองโดยถูกต้องแล้ว จำเลยไม่เคยสั่งให้โจทก์ทั้งสองหยุดก่อสร้างเพิ่มเติมเพียงแต่ให้ก่อสร้างเพิ่มเติมให้มีความลึกตามที่กำหนดไว้ในแบบเท่านั้น แบบที่ใช้ก่อสร้างก็มีได้ขัดแย้งกันเองและการที่จำเลยไม่อนุมัติให้แก้ไขเปลี่ยนแปลงแบบและโครงสร้างนั้นชอบแล้วเพราะ โจทก์ทั้งสองขออนุมัติคิดไปจากแบบและโครงสร้างตามสัญญาเดิมมาก อันเป็นการเอื้อประโยชน์ให้แก่โจทก์ทั้งสองฝ่ายฝ่ายเดียว เมื่อโจทก์ก่อสร้างไม่แล้วเสร็จตามสัญญา โจทก์จึงเป็นฝ่ายผิดสัญญาจำเลยไม่ต้องรับผิดชอบให้ยกฟ้อง

จำเลยยื่นคำร้องโต้แย้งเขตอำนาจศาลว่าสัญญาระหว่างโจทก์ทั้งสองกับจำเลยในคดีนี้เป็นสัญญาให้จัดทำบริการสาธารณะเพื่อประชาชนใช้ร่วมกัน อันเป็นสัญญาทางปกครองคดีจึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง

ศาลจังหวัดสุราษฎร์ธานี (สมุย) พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่จำเลยซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐทำสัญญาจ้างโจทก์ทั้งสองก่อสร้างท่าเทียบเรือในคดีนี้ เป็นกรณีที่หน่วยงานของรัฐทำสัญญากับโจทก์ทั้งสองในฐานะที่เป็นเอกชน เมื่อมีข้อพิพาทจึงเป็นข้อพิพาทระหว่างเอกชนด้วยกันในเรื่องทางแพ่ง ซึ่งต้องใช้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บังคับในการพิจารณาพิพากษาหรือวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทของคู่ความ ดังนั้นคดีนี้จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม

ศาลปกครองนครศรีธรรมราชพิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่มาตรา 9 วรรคหนึ่ง (4) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.2542 กำหนดให้ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องคดีพิพาทเกี่ยวกับสัญญาทางปกครอง และมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติเดียวกันกำหนดว่า สัญญาทางปกครองหมายความรวมถึงสัญญาที่คู่สัญญาอย่างน้อยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครองหรือเป็นบุคคลซึ่งกระทำการแทนรัฐและมีลักษณะเป็น

สัญญาสัมปทาน สัญญาให้จัดทำบริการสาธารณะหรือจัดให้มีสิ่งสาธารณูปโภค หรือแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ โจทก์ทั้งสองพิพาทกับจำเลย ตามสัญญาจ้างก่อสร้างท่าเทียบเรือท่องเที่ยวบนเกาะสมุย แต่โดยที่จำเลยมีฐานะเป็นเทศบาลซึ่งเป็นส่วนราชการส่วนท้องถิ่น จำเลยจึงเป็นหน่วยงานทางปกครอง ท่าเทียบเรือท่องเที่ยวที่จำเลยก่อสร้างก็อยู่ในกรอบอำนาจของจำเลย ตามมาตรา 51 (3) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 ท่าเทียบเรือดังกล่าวจึงเป็นสิ่งสาธารณูปโภคอย่างหนึ่งเพราะเป็นเครื่องมือโดยตรงที่ใช้บริการสาธารณะที่จัดทำขึ้นเพื่อประโยชน์แก่ประชาชน สัญญาจ้างดังกล่าว จึงเป็นสัญญาที่จัดให้มีสิ่งสาธารณูปโภค นอกจากนั้นข้อกำหนดในสัญญาที่กำหนดให้จำเลยซึ่งเป็นผู้สัญญา ฝ่ายปกครองมีอำนาจสั่งให้โจทก์ทั้งสองเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขรูปแบบและข้อกำหนดต่างๆ ในสัญญาได้ฝ่ายเดียว ก็เป็นข้อกำหนดที่ให้คู่สัญญาฝ่ายปกครองมีอำนาจเหนือกว่าคู่สัญญาฝ่ายเอกชนที่ไม่อาจพบได้ในสัญญาทางแพ่งโดยทั่วไป สัญญาจ้างก่อสร้างท่าเทียบเรือท่องเที่ยวระหว่าง โจทก์ทั้งสองกับจำเลยในคดีนี้จึงมีลักษณะเป็นสัญญาทางปกครอง เมื่อมีข้อพิพาทกันตามสัญญาดังกล่าว จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (4) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

คำวินิจฉัย

ปัญหาที่ต้องพิจารณา คดีนี้อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรมหรือศาลปกครอง

คณะกรรมการพิจารณาแล้วข้อเท็จจริงตามคำฟ้องคดีนี้สรุปได้ว่า เทศบาลตำบลเกาะสมุย จำเลยได้ทำสัญญาว่าจ้างโจทก์ทั้งสองให้ทำงานก่อสร้างปรับปรุงท่าเรือท่องเที่ยวบนเกาะสมุย (ท่าเรือเล็กและท่าเรือออร์ซ) พร้อมลานอเนกประสงค์ อาคารสำนักงาน จำนวน 1 หลัง อาคารพักนักท่องเที่ยว จำนวน 2 หลัง ปรับปรุงภูมิทัศน์และลานจอดรถและติดตั้งไฟแสงสว่างกับระบบไฟฟ้า ตกลงจ้างค่าจ้างรวม 9 งวด เป็นเงิน 26,947,000 บาท กำหนดแล้วเสร็จภายในวันที่ 25 กันยายน 2546 ภายหลังทำสัญญาจำเลยไม่ส่งมอบพื้นที่ก่อสร้างให้โจทก์ทั้งสองเข้าทำการก่อสร้างตามกำหนด จำเลยสั่งให้โจทก์ทั้งสองหยุดการตอกเสาเข็มโดยอ้างว่า ไม่ได้ความลึกตามที่ต้องการ จำเลยสั่งให้โจทก์ทั้งสองหยุดการก่อสร้างโดยอ้างว่า ปั่นจั่นซึ่งใช้ในการก่อสร้างกีดขวางการร่อนลงของอากาศยานของสนามบินเกาะสมุย จำเลยเปลี่ยนแปลงพื้นที่โดยมิได้กำหนดราคาใหม่ให้โจทก์ทั้งสอง และแบบที่ใช้ก่อสร้างขัดแย้งกันเอง อันมิใช่ความผิดของโจทก์ทั้งสอง ซึ่งโจทก์ทั้งสองขออนุมัติก่อสร้างตามแบบที่ถูกต้อง แต่จำเลยเพิกเฉย โจทก์ทั้งสองจึงมีหนังสือขอให้กำหนดความชัดเจนเกี่ยวกับแบบ กำหนดอัตราและราคาสำหรับงานที่จำเลยสั่งเปลี่ยนแปลงพื้นที่ผิดไปจากแบบและให้

ขยายระยะเวลาก่อสร้างออกไปอีก 6 เดือน นับตั้งแต่มิข้อยุติในเรื่องต่างๆ โดยให้จำเลยดำเนินการให้แล้วเสร็จภายใน 7 วัน นับแต่วันที่ได้รับหนังสือหากไม่ปฏิบัติตามให้ชดใช้เงินสำหรับงานที่โจทก์เตรียมการไปแล้วให้แก่โจทก์ทั้งสอง จำนวน 15,000,000 บาท ไม่เช่นนั้นก็ถือเอาหนังสือดังกล่าวเป็นการบอกเลิกสัญญา จำเลยเพิกเฉยการกระทำดังกล่าวของจำเลยถือว่า สัญญาเลิกกันเพราะความผิดของจำเลยจึงฟ้องเรียกค่าเสียหายพร้อมดอกเบี้ยเป็นคดีนี้ จำเลยให้การว่า จำเลยได้มอบพื้นที่ให้โจทก์ทั้งสองโดยถูกต้องแล้ว จำเลยไม่เคยสั่งให้โจทก์ทั้งสองหยุดตอกเสาเข็มเพียงแต่ให้ตอกเสาเข็มให้ได้ความลึกตามที่กำหนดไว้ในแบบเท่านั้น แบบที่ใช้ก่อสร้างก็มีได้ขัดแย้งกันเองและการที่จำเลยไม่อนุมัติให้แก่ไขเปลี่ยนแปลงแบบและโครงสร้างนั้นชอบแล้วเพราะ โจทก์ทั้งสองขออนุมัติคิดไปจากแบบและโครงสร้างตามสัญญาเดิมมาก อันเป็นการเอื้อประโยชน์ให้แก่โจทก์ทั้งสองฝ่ายเดียว เมื่อโจทก์ก่อสร้างไม่แล้วเสร็จตามสัญญา โจทก์จึงเป็นฝ่ายผิดสัญญา จำเลยไม่ต้องรับผิดชอบ ขอให้ยกฟ้อง กรณีจึงเป็นข้อพิพาท สืบเนื่องมาจากการปฏิบัติตามสัญญาจ้างก่อสร้างปรับปรุงท่าเรือท่องเที่ยวบนเกาะสมุย (ท่าเรือเล็กและท่าเรือออร์ซ) ดังกล่าว

ประเด็นที่ต้องพิจารณาคือสัญญาจ้างก่อสร้างปรับปรุงท่าเรือท่องเที่ยวบนเกาะสมุย (ท่าเรือเล็กและท่าเรือออร์ซ) เป็นสัญญาทางแพ่งหรือสัญญาทางปกครอง โดยที่มาตรา 9 วรรคหนึ่ง (4) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 บัญญัติให้ศาลปกครอง มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีเกี่ยวกับสัญญาทางปกครองและมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติฉบับเดียวกันได้บัญญัติไว้ว่า “สัญญาทางปกครอง หมายความว่า สัญญาที่คู่สัญญาอย่างน้อยฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง หรือ เป็นบุคคลซึ่งกระทำการแทนรัฐ และมีลักษณะเป็นสัญญาสัมปทาน สัญญาที่ให้จัดทำบริการสาธารณะหรือจัดให้มีสิ่งสาธารณูปโภคหรือแสวงประโยชน์จากทรัพยากรธรรมชาติ” เทศบาลตำบลเกาะสมุย จำเลย เป็นราชการส่วนท้องถิ่นจึงเป็นหน่วยงานทางปกครอง ตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 มีอำนาจหน้าที่ ตามมาตรา 50 และ 51 แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 ในการดำเนินการเพื่อประโยชน์สาธารณะของประชาชนได้ทำสัญญาว่าจ้างโจทก์ทั้งสองให้ก่อสร้างปรับปรุงท่าเรือท่องเที่ยวบนเกาะสมุย (ท่าเรือเล็กและท่าเรือออร์ซ) อันเป็นอำนาจหน้าที่ของจำเลย ตามมาตรา 51(3) แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. 2496 จึงถือเป็นภารกิจอย่างหนึ่งในการจัดทำบริการสาธารณะให้บรรลุผล เห็นว่า สัญญาจ้างดังกล่าวเป็นสัญญาทางปกครอง ตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง(4) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

คำสั่งที่ 111/2544

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ 30 เดือน พฤศจิกายน พุทธศักราช 2544

ระหว่าง

...งสุภรณ์ วัฒนอมสัตย์

ผู้ฟ้องคดี

กองทัพเรือ

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

(คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ 2173/2544 หมายเลขแดงที่ 219/2544 ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ครอบครองที่ดินในพื้นที่ดินตำบลบางพระ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี โดยมีหลักฐานหนังสือแสดงสิทธิในที่ดินเป็น ส.ค. 1 และใบเหยียบย่ำ ผู้ฟ้องคดีมีความประสงค์จะขอยกโฉนดที่ดินแปลงดังกล่าว แต่ถูกกองทัพเรือคัดค้าน โดยอ้างว่าเป็นที่ดินที่อยู่ในเขตพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตหวงห้ามที่ดินในท้องที่ตำบลบางพระ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี พ.ศ. 2497 และพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งนิคมสร้างตนเองในท้องที่ตำบลบางพระ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี พ.ศ. 2499 ผู้ฟ้องคดีจึงได้ทำสัญญาเช่ากับกองทัพเรือเมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2533 ว่า ผู้ฟ้องคดียอมให้ผู้ถูกฟ้องคดีเข้าใช้ที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีอ้างสิทธิการครอบครองตาม ส.ค. 1 จำนวน 147 ไร่ โดยผู้ถูกฟ้องคดีจะต้องไม่เข้าใช้ที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีอ้างสิทธิเพิ่มเติมอีกและจะต้องดำเนินการเพื่อขอยกเลิกพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตหวงห้ามที่ดินในท้องที่ตำบลบางพระ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี พ.ศ. 2497 และพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งนิคมสร้างตนเองในท้องที่ตำบลบางพระ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี พ.ศ. 2499 เมื่อมีการยกเลิกพระราชกฤษฎีกาทั้งสองฉบับแล้ว ผู้ฟ้องคดีจะไม่อ้างสิทธิการครอบครองในที่ดินที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้เข้าไปใช้ประโยชน์จำนวนดังกล่าวอีกต่อไป เพื่อผู้ฟ้องคดีจะได้ดำเนินการขอยกโฉนดที่ดิน โดยไม่ถูกกองทัพเรือคัดค้านว่าอยู่ในเขตพระราชกฤษฎีกาดังกล่าวอีก แต่จนถึงบัดนี้ยังไม่มีการยกเลิกพระราชกฤษฎีกาทั้งสองฉบับดังกล่าวประการใด จึงขอให้ศาลสั่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการยกเลิกพระราชกฤษฎีกาทั้งสองฉบับนี้โดยเร็ว ปราบฎจากคำฟ้องใน

เอกสารท้ายฟ้องว่า กองทัพเรือได้ประสานกับกรมที่ดินร่วมกันสำรวจแนวเขตหวงห้ามเพื่อจัดทำแผนที่ใหม่

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีบรรยายฟ้องว่ากองทัพเรือได้คัดค้านการขออนุญาตโอนที่ดินของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีจึงได้ทำสัญญากับกองทัพเรือยินยอมยกที่ดินบางส่วนให้กองทัพเรือ โดยมีเงื่อนไขว่ากองทัพเรือจะดำเนินการขอยกเลิกพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตหวงห้ามที่ดินในท้องที่ตำบลบางพระ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี พ.ศ. 2497 และพระราชกฤษฎีกาจัดตั้งนิคมสร้างตนเองในท้องที่ตำบลบางพระ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี พ.ศ. 2499 โดยได้ทำสัญญากันเมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2533 แต่ในขณะที่ยื่นฟ้องกองทัพเรือก็ยังมีได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขให้ลุล่วงไป ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้ศาลกำหนดค่าบังคับโดยสั่งให้กองทัพเรือดำเนินการตามคำสั่งโดยเร็ว นั้น ศาลได้พิเคราะห์สัญญาระหว่างผู้ฟ้องคดีกับกองทัพเรือแล้วเห็นว่า สัญญาดังกล่าวมิใช่สัญญาทางปกครอง เพราะเนื้อหาของสัญญามิใช่เพื่อดำเนินกิจการบริการสาธารณะ แต่เป็นสัญญาต่างตอบแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ สัญญาดังกล่าวตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างจึงไม่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง ตามมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ศาลไม่อาจรับคำฟ้องไว้พิจารณาได้ จึงมีคำสั่งเมื่อวันที่ 25 มิถุนายน 2544 ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจาก

สารบบความ

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องลงวันที่ 24 กรกฎาคม 2544 อุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา มีใจความว่า ผู้ฟ้องคดีขออุทธรณ์ทั้งข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายว่า แม้สัญญาระหว่างผู้ฟ้องคดีกับกองทัพเรือจะไม่ใช่สัญญาทางปกครอง แต่สัญญาดังกล่าวก็เป็นข้อตกลงที่หน่วยงานทางปกครองใช้อำนาจรัฐฝ่ายเดียวในการที่จะยกเลิกพระราชกฤษฎีกาทั้งสองฉบับหรือไม่ จึงเป็นการกระทำที่อยู่ในกรอบของกฎหมายมหาชนเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีได้มีข้อตกลงกับหน่วยงานทางปกครองมาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2533 หน่วยงานดังกล่าวย่อมจะเกิดหน้าที่ที่จะให้บริการประชาชนตามข้อตกลงในสัญญาโดยไม่ชักช้า การที่หน่วยงานทางปกครองได้ปล่อยปละละเลยโดยไม่แจ้งเหตุผลให้ทราบ จึงเป็นการกระทำที่สร้างภาระให้เกิดแก่ประชาชนหรือเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ศาลปกครองจึงมีอำนาจวินิจฉัยชี้ขาดสั่งให้หน่วยงานทางปกครอง หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่เกี่ยวข้องปฏิบัติหน้าที่บริการประชาชนโดยดำเนินการขอยกเลิกพระราชกฤษฎีกาตามข้อตกลงที่มีต่อประชาชนโดยเร็วได้ จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งให้รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณาต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีทำสัญญากับ กองทัพเรือยินยอมยกที่ดินบางส่วนที่ตนอ้างสิทธิครอบครองให้กองทัพเรือ โดยมีเงื่อนไขว่า กองทัพเรือจะดำเนินการยกเลิกพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตหวงห้ามที่ดินในท้องที่ตำบลบางพระ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี พ.ศ. 2499 และพระราชกฤษฎีกาจัดนิคมสร้างตนเองในท้องที่ตำบลบางพระ อำเภอศรีราชา จังหวัดชลบุรี พ.ศ. 2497 โดยทำสัญญาเมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2533 แต่ขณะ ยื่นฟ้องกองทัพเรือยังมีได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขให้ลุล่วง ผู้ฟ้องคดีจึงขอให้ศาลกำหนดค่าบังคับ โดยสั่ง ให้กองทัพเรือดำเนินการโดยเร็ว ดังนี้ เห็นได้ว่าผู้ฟ้องคดีมุ่งประสงค์จะขอให้ศาลบังคับให้กองทัพเรือปฏิบัติตามสัญญาศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาโดยวินิจฉัย ว่าเป็น สัญญาดังกล่าวเป็นสัญญาต่างตอบแทนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มิใช่สัญญาทาง ปกครองจึงไม่อยู่ในอำนาจศาลปกครองที่จะพิจารณาพิพากษา ตามมาตรา 9 (4) แห่งพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่าสัญญาดังกล่าวเป็น ข้อตกลงที่หน่วยงานทางปกครองใช้อำนาจรัฐฝ่ายเดียวในการที่จะยกเลิกพระราชกฤษฎีกาทั้งสอง ฉบับ เป็นการกระทำที่อยู่ในกรอบกฎหมายมหาชนและหน่วยงานดังกล่าวย่อมเกิดหน้าที่ที่จะ ให้บริการประชาชนตามข้อตกลงในสัญญาโดยไม่ชักช้า จึงเป็นกรณีพิพาทเกี่ยวกับหน่วยงานทาง ปกครองได้ปล่อยปละละเลยไม่ปฏิบัติหน้าที่นั้นศาลปกครองสูงสุดเห็นว่า หน้าที่ที่จะต้อง ดำเนินการยกเลิกพระราชกฤษฎีกาไม่ใช่หน้าที่ที่กฎหมายกำหนดให้กองทัพเรือปฏิบัติ แต่เป็นหน้าที่ ที่เกิดจากข้อตกลงในสัญญาและผู้ฟ้องคดีมุ่งประสงค์จะขอให้ศาลบังคับให้กองทัพเรือปฏิบัติตาม สัญญา กรณีมิใช่ข้อพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อ หน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ หรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ตามมาตรา 9 (2) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ที่ศาลปกครองชั้นต้น มีคำสั่งไม่รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาขอแล้ว

คำสั่งที่ 211/2551

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ 4 เดือน เมษายน พุทธศักราช 2551

นายมาโนช สุ่มมาตย์

ผู้ฟ้องคดี

ระหว่าง

บริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

(คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ 2039/2550

หมายเลขแดงที่ 1861/2550 ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า เดิมผู้ฟ้องคดีเป็นพนักงานของผู้ถูกฟ้องคดี ตำแหน่งพนักงานไปรษณีย์ 4 ประจำที่ทำการไปรษณีย์จังหวัดร้อยเอ็ด สำนักงานไปรษณีย์เขต 3 ถูกกล่าวหาว่ากระทำวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่และประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง กรณีระหว่างวันที่ 29 สิงหาคม ถึงวันที่ 6 ตุลาคม 2549 ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่รับฝาก ที่ทำการไปรษณีย์เสลภูมิ ผู้ฟ้องคดีได้ลงจ่ายเงิน ธนอ. ของผู้อื่น จำนวน 48 ฉบับ เป็นเงิน 185,300 บาท โดยมีพฤติกรรมต่อเจตนาทุจริต นำเงินไปเป็นประโยชน์แก่ตนเองโดยมิชอบ และต่อมากรรมการผู้จัดการใหญ่ได้มีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากงาน ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ 5120/2550 ลงวันที่ 2 มีนาคม 2550 และได้แจ้งให้ผู้ฟ้องคดีทราบตามหนังสือ ที่ ปณท ปช. 3 (082)/175 ลงวันที่ 16 มีนาคม 2550 ผู้ฟ้องคดีได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว ต่อมาฝ่ายวินัยและสอบสวน ได้มีหนังสือ ที่ ปณท วส. (อธ)/0280 ลงวันที่ 22 มิถุนายน 2550 แจ้งผู้ฟ้องคดีว่าคณะกรรมการบริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด ได้พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีแล้วเห็นว่า อุทธรณ์ฟังไม่ขึ้น เห็นควรยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ในครั้งแรกเนื่องจากได้ส่งหนังสือแจ้งผลอุทธรณ์ไปที่ทำงานเดิมของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีได้รับแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ครั้งที่สองเมื่อวันที่ 25 สิงหาคม 2550 ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าตนไม่ได้รับความเป็นธรรม เนื่องจากเป็นความบกพร่องในหน้าที่เล็กน้อยไม่ถึงขั้นร้ายแรง

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

1. เพิกถอนคำสั่งลงโทษไล่ออกของผู้ฟ้องคดีออกจากงาน ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 5120/2550 ลงวันที่ 2 มีนาคม 2550 และหนังสือ ที่ ปจ. 3 (082)/175 (ที่ถูกคือ ปคท ปจ. 3 (082)/175) ลงวันที่ 16 มีนาคม 2550

2. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผู้ฟ้องคดีกลับเข้าทำงานในตำแหน่งเดิมและคืนสิทธิประโยชน์ต่างๆ ย้อนหลังไปถึงวันที่มีคำสั่งไล่ออกออกจากงาน

3. คู่คุ้มครองชั่วคราวเพื่อบรรเทาทุกข์ ตามมาตรา ๖๖ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีได้จัดตั้งขึ้นตามที่คณะรัฐมนตรีอนุมัติ ให้เปลี่ยนทุนของการสื่อสารแห่งประเทศไทยเป็นหุ้นตามพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. 2542 และโอนกิจการในส่วนที่เกี่ยวกับกิจการไปรษณีย์ของการสื่อสารแห่งประเทศไทยไปให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีอำนาจหน้าที่ในกิจการไปรษณีย์เช่นเดียวกับ การสื่อสารแห่งประเทศไทย ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดอำนาจ สิทธิ และประโยชน์ของบริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด พ.ศ. 2546 ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงมีฐานะเป็นหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินกิจการทางปกครองอันเป็น หน่วยงานทางปกครองตามคำนิยามในมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธี พิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ซึ่งอาจถูกฟ้องคดีได้ แต่ตามมาตรา 9 วรรคสอง แห่ง พระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติว่า เรื่องดังต่อไปนี้ไม่อยู่ในอำนาจศาลปกครอง... (3) คดีที่อยู่ใน อำนาจของศาลเยาวชนและครอบครัว ศาลแรงงาน ศาลภาษีอากร ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและ การค้าระหว่างประเทศ ศาลล้มละลาย หรือศาลชำนาญพิเศษอื่น มาตรา 8 วรรคหนึ่ง แห่ง พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 บัญญัติว่า ศาลแรงงานมี อำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องต่อไปนี้ (1) คดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ตาม สัญญาจ้างแรงงานหรือตามข้อตกลงเกี่ยวกับสภาพการจ้าง... และมาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติ แรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2543 บัญญัติว่า สภาพการจ้าง หมายความว่า หลักเกณฑ์และ เงื่อนไขการจ้างหรือการทำงาน กำหนดวันและเวลาทำงาน ค่าจ้าง สวัสดิการ การเลิกจ้าง หรือ ประโยชน์อื่นของนายจ้างหรือลูกจ้างอันเกี่ยวกับการจ้างหรือการทำงาน มูลเหตุของข้อพิพาท เกิดขึ้นเนื่องจากการจัดการใหญ่มีคำสั่งไล่ออกของผู้ฟ้องคดีออกจากงาน ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดี ที่ 5120/2550 ลงวันที่ 2 มีนาคม 2550 กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ตามข้อตกลง เกี่ยวกับสภาพการจ้างระหว่างผู้ฟ้องคดีในฐานะลูกจ้างกับผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะนายจ้างในเรื่องการ เลิกจ้าง ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลแรงงานตามมาตรา 8 วรรคหนึ่ง (1) แห่ง พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 ไม่อยู่ในอำนาจพิจารณา

พิพากษาของศาลปกครอง ตามมาตรา 9 วรรคสอง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ศาลปกครองจึงไม่อาจรับคำฟ้องคดีนี้ รวมทั้งคำขอให้ศาลกำหนดมาตรการหรือวิธีการใดเพื่อบรรเทาทุกข์ชั่วคราวก่อนการพิพากษาของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาได้ ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องนี้ไว้พิจารณา และให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาความว่า ผู้ถูกฟ้องคดีมีฐานะเป็นหน่วยงานทางปกครองตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากงาน จึงเป็นคำสั่งทางปกครองตามมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. 2539 ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ได้รับผลกระทบโดยตรงจากคำสั่งดังกล่าว คดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (1) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับคำฟ้องของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาพิพากษาต่อไป

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีจัดตั้งขึ้นตามที่คณะรัฐมนตรีอนุมัติให้เปลี่ยนทุนของการสื่อสารแห่งประเทศไทยเป็นหุ้นตามพระราชบัญญัติทุนรัฐวิสาหกิจ พ.ศ. 2542 และมีอำนาจหน้าที่ในกิจการไปรษณีย์ตามพระราชกฤษฎีกากำหนดอำนาจ สิทธิ และประโยชน์ของ บริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด พ.ศ. 2546 จึงมีฐานะเป็นหน่วยงานที่ได้รับมอบหมายให้ดำเนินกิจการทางปกครอง ผู้ถูกฟ้องคดีจึงเป็นหน่วยงานทางปกครองตามนัยมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ผู้ฟ้องคดีกล่าวหาว่าผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่ง ที่ 5020/2550 ลงวันที่ 2 มีนาคม 2550 ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากงานโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่โดยที่การออกคำสั่งลงโทษไล่พนักงานที่กระทำผิดวินัยออกจากงานของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นไปตามข้อบังคับคณะกรรมการบริษัทไปรษณีย์ไทย จำกัด ฉบับที่ 8 ว่าด้วยข้อบังคับเกี่ยวกับการทำงาน พ.ศ. 2549 ซึ่งเป็นการเลิกจ้างตามความหมายของสภาพการจ้างตามพระราชบัญญัติแรงงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ พ.ศ. 2543 เมื่อผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษไล่ออกจากงานอันเป็นการเลิกจ้างของผู้ถูกฟ้องคดีไม่ชอบด้วยกฎหมาย กรณีจึงเป็นข้อพิพาทเกี่ยวกับสภาพการจ้างอันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลแรงงาน ตามมาตรา 8 วรรคหนึ่ง (1) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 คดีนี้จึงไม่อยู่ในอำนาจของศาลปกครองตามมาตรา 9 วรรคสอง (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 ศาลปกครองจึงรับคดีนี้ไว้พิจารณาพิพากษาไม่ได้ ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณาและให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องคว่ำ

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-นามสกุล	นายสุรินทร์ ทองมา
ประวัติการศึกษา	แพทยศาสตรบัณฑิต คณะแพทยศาสตร์ศิริราชพยาบาล มหาวิทยาลัยมหิดล พ.ศ. 2530 วุฒิปริญญาตรี สาขาสัตวศาสตร์-นรีเวชวิทยา พ.ศ. 2536 นิติศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ 2) มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช พ.ศ. 2548 เนติบัณฑิตไทย สมัยที่ 59 ประกาศนียบัตรกฎหมายปกครองและวิธีพิจารณาคดี ปกครอง ตามมาตรฐานที่ ก.ศป. รับรอง รุ่นที่ 1
ตำแหน่งและสถานที่ทำงานปัจจุบัน	นายแพทย์ ระดับชำนาญการพิเศษ โรงพยาบาลนครปฐม อ.เมือง จ.นครปฐม กรรมการแพทยสภา ผู้ช่วยเลขาธิการแพทยสภา (ด้านกฎหมายและจริยธรรม)
ผลงานทางวิชาการ	1) วิเคราะห์คำพิพากษาคดีจำคุกแพทย์ โรงพยาบาลอำเภอร่อนพิบูลย์ บทบัญญัติฯ เล่มที่ 63 ตอน 3 กันยายน 2550 2) ความชอบด้วยกฎหมายของข้อบังคับแพทยสภา บทบัญญัติฯ เล่มที่ 68 ตอน 1 มีนาคม 2551 3) แพทย์กับประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 157 บทบัญญัติฯ เล่มที่ 64 ตอน 4 ธันวาคม 2551 4) การตรวจสอบดุลยพินิจของแพทยสภา โดยศาลปกครอง บทบัญญัติฯ เล่มที่ 65 ตอน 1 มีนาคม 2552

5) การพิจารณาคำขอให้พิจารณาใหม่ : กรณีคดี
จริยธรรมของแพทยสภา บทบัญญัติ
เล่มที่ 65 ตอน 2 มิถุนายน 2552

